

IOANA STUPARU

Ioana Stuparu, din București, Cetățean de Onoare al comunei natale Mârșani, Dolj, pentru scriitor și om de cultură, atacând cu frenezie aproape toate genurile literare: poezie, proză scurtă, roman, eseu, cronică literară, teatru, povestiri pentru copii, reportaje etc, configurate în 20 de volume de autor ce frapază ca diversitate faptică, prin expresivitate verbală: Roman-trilogie: „Oameni de Nisip”, Vol. 1 „Jurământul văduvei”; vol. 2 „Târguiala”; vol.3 „Lacrimi pe vatră” (2006 -2013); Roman: „Clipa de Lumină” (2001), „Tovarăși de ultimă zi” (2010), „Vera” (2012), „Zbor peste Marea Panonică” (2015), „Clara” (2016), „Cireșul spovedaniei” (2017); Eseu: „Viziune și Credință”, premoniții, mesaje divine (2014); Proză scurtă: „Grădina care s-a suit la Cer” (2007); „Pași din hora vieții” (2013); Poezii: „Sfeșnic târziu” (2011), „Cununa rapsodului”, cântece (2012), „La marginea ploii” (2015), „Cântând pe o rază astrală” (2017); Teatru: „Miniona, dramă în trei acte” (2011), „Muzeul cu bucluc”, comedie în două acte (2012); Cronică literară: „Tihna pelerinului”, exegeze, portrete, omagii (2014), „Cuvinte de mătase”, exegeze, portrete, omagii (2014), „Autori și atitudini - Taina devenirii”, cronicile Cenaclului Literatorul (2014); Poezii pentru copii: „Întâmplări din plai” (2015).

Activitatea literară desfășurată cu responsabilitate și sub aripa divină se regăsește în: Dicționare, Enciclopedii, numeroase Volume colective, 40 de Antologii colective, peste 100 de publicații: reviste și ziare, emisiuni Radio și Tv. etc

GRATIILE DE LA FERESTRE

Oameni stăpâniți de cele mai pașnice gânduri, care n-au fost niciodată certați cu legea, sunt condamnați să-și ducă existența în spatele gratiilor! Pentru a se simți în siguranță când stau în propria lor casă. De cine se tem? De hoți. Sau, mai bine zis, de răufăcătorii din ziua de azi, care nu cunosc limite. Și s-au înmulțit!!!...

Mă așez adesea pe piatra de hotar a timpului: de o parte trecutul, de cealaltă parte prezentul. Și mă întreb de unde și de când a pornit greșeala?

Hoți au existat din cele mai vechi timpuri. Însă, până și hoții aveau legea lor care spunea: «Să nu-i iei omului ce nu-i mai poți înapoia!» Adică VIAȚA.

Acum, oare, mai există legi? Iar dacă există, de ce nu se aplică?

În loc să se simtă protejați de legi, oamenii se autoprotejează cu gratii la ferestrele caselor!

Case mici, case mari, blocuri... La ferestre gratii de fier cu dimensiuni diferite, de grosimi diferite, de forme diferite... Ingeniozitatea meșterului își spune cuvântul.

Oricât de frumoasă ar fi o clădire, când văd că la ferestre are gratii, mă cuprind instantaneu o stare dezolantă, de îngrădire a libertății, de nesiguranță. Plec cu gândul în trecut, spre anii copilăriei mele, cam prin perioada imediat următoare celui de Al Doilea Război Mondial, când încă nu-și înțepenisise rădăcinile regimul comunist. Când cheia din broasca de la ușa casei ruginise pe motiv de nefolosință. Sau poate că cheie la casă nici nu exista.

Dar câmpul? Cum să încui câmpul?

Doamne, și ce plin era de roade fel de fel! Cât respect aveam pentru ce era al fiecăruia! Ca să scurtăm drumul, o luam peste câmp, pe potecuța lată cam de o jumătate de metru, care tăia locurile oamenilor de-a curmezișul. Potecuța călcată numai de picior de om. Printe vii, printre lubenițe, printre porumb, printre diverse culturi. Câte-o joardă de viță se întindea așezându-și strugurele chiar pe potecuță. Nici gând să-l rupă cineva sau să-l strivească! Dădeam pasul peste joardă și o lăsam să-și vadă de viață, iar strugurele și-l rupea stăpânul atunci când sosea timpul culesului. Nici măcar un bob de strugure nu rupeam. Era păcat! Cum să-i faci omului pagubă? Cum să iei ce nu era al tău?

Doamne, ce s-a întâmplat cu respectul și omenia?

De unde și de când a pornit greșeala?

GUSTUL PÂINII ROMÂNEȘTI

„De pământ nu trebuie să-ți bați joc! Pământul te blesteamă, dacă nu-l respecti!”.

Știu aceste cuvinte de la mama mea. Le-am auzit încă de când eram o mână de om și nu le voi uita cât voi trăi. La rândul ei, mama le-a moștenit de la părinții săi. Și, Doamne, cu câtă sfințenie respecta totul!

Adesea mă așez pe piatra de hotar a timpului: de o parte trecutul, de altă parte prezentul. Cum să nu te uiți îndărăt, când ți se face dor de ce-a fost?! De rânduiala care exista în toate. Când se știa un rost al lucrurilor: unde începeau și unde se terminau.

Când se bucura omul de răsăritul Soarelui și sosirea Primăverii. Când se mulțumea omul cu două odăi în care să ierneze și cu vatra focului în care sta fălos cuptorul sau țeștul de copt pâine din făină de grâu românesc. Gustul pâinii românești!... Cum să-l uiți, Dumnezeu, Doamne! Din grâu crescut în lanuri, unde paiul depășea mijlocul voinicului, și era ca deștiul de gros, iar spicul era cât vrabia. Se întindea lanul de grâu până-n marginea drumului, drum îngust, cât lățimea căruței. Nici fir de buruienă nu exista. Când vedeai un fir de mac, era o raritate. Parcă și păsările cerului coborau cu grijă pe pământ, ca să nu strivească plantele semănate de om.

Grâul românesc se vindea peste granițele țării. Producția depășea nevoile. Deși se ara pământul cu plugul tras de vite, iar coarnele plugului erau ținute de mâinile omului. Mâini de țăran. Aspre dar pline de iubire pentru glie, pentru neam. Mâini sănătoase întru iubire de pământ și de familie. Buruienile se stârpeau cu sapa și cu prașitoarea trasă de vite, mână de mâinile iubitoare ale țăranului ce știa rostul lucrurilor.

Doamne, ce se întâmplă cu noi, fiii Tăi? De ce ne dai drumul din mâinile Tale? Nu știi că suntem slabi și cădem numaidecât în ispită? Unde o fi respectul pentru pământ? De ce e nemuncit și plin de buruieni, când se discută tot timpul că omenirea se află în secolul vitezei și a tehnologiilor moderne? La ce bun tehnologii moderne, dacă nu se mai știe gustul pâinii din grâu adevărat?

Ai grijă de noi, Doamne!

0%

User Rating: Be the first one !